

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی نگرش ماکیاولی درباره انسان و مقایسه آن با انسان کامل در عرفان اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 19، شماره 75 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

معصومه حاجتی - دانشجوی دکتری گروه فلسفه غرب، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

محمد اکوان - دانشیار گروه فلسفه، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران. نویسنده مسئول: mo_akvan2007@yahoo.com

امیر محبیان - استادیار گروه فلسفه، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

در این مقاله دیدگاه‌های نیکولو ماکیاولی درباره انسان مبنی بر اینکه که حقیقتی طبیعی است و باید او را از مشاهده رفتارهایش تعریف کرد با دیدگاه ابن عربی که انسان را جمیع اسماء الهی می‌داند که هدفش تحقق به اخلاق است، مقایسه می‌شود. ماکیاولی انسان را همچون یک زیست‌شناس تفسیر می‌کند و همین نقطه عطف دیدگاه ماکیاولی است. او برخلاف پیشینیان خود و ابن عربی که انسان را در دستگاه فلسفی خود و عرفان اسلامی توصیف می‌کنند انسان را یک موجود مادی محض در کنش مستقیم با جامعه، دولت و سرنوشت خود می‌داند. برخلاف اخلاق مسیحی و انسان کامل ابن عربی، از نظر ماکیاولی، انسان مفهوم مافوق خود را ازدست داده است و همچون نیرویی در درون طبیعت و در کنش با جامعه شهر و دولت مشاهده می‌شود و اراده را معطوف به قدرت می‌داند و علاوه بر قبولی عدالت به کاربرد زور را برای اجرای عدالت در جامعه مفید می‌داند. درحالی‌که ابن عربی اراده را معطوف به علم دانسته و قوای جلالی و قهریه را در انسان مفید می‌داند. از آنجاکه تحلیل و مقایسه نگرش ماکیاولی با انسان کامل ابن عربی کار جدیدی به نظر نمی‌رسد به عنوان موضوع مورد نظر قرار گرفت و مقاله حاضر به شیوه کتابخانه‌ای و منتج از کتاب‌های اصلی و شرح‌ها و تفاسیر آن‌ها سامان یافت.

کلمات کلیدی:

انسان، دولت، شهریار، شانس، سرنوشت، اخلاق مسیحی، انسان کامل، ابن عربی، عبد و رب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1623631>

